

JA I MOJA OSOBNOST

16. 7. - 4. 8. 2021.

SLAVICA MARIN

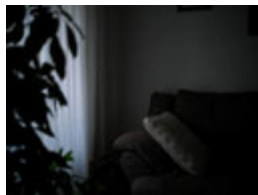
MIRJANA TOMAŠEVIĆ
DANČEVIĆ

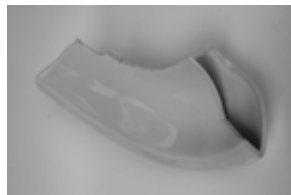
VERA KOS PALISKA

VEDRAN ŠILIPETAR

BRANKO KUKURIN

HANIBAL SALVARO

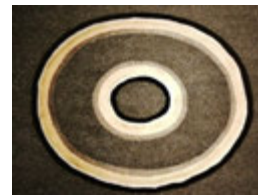
ANKICA RIBAREVIĆ

HEDA GÄRTNER

ZDRAVKO MILIĆ

DEJANA GOTT

ANDREJ ZBAŠNIK

DOMAGOJ BARIĆ

LANA GRŽETIĆ

MATILDA ZANINI

PETRA KINKELA
JELUŠIĆ

NAKLADNIK

Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Istre, Zagrebačka 4, 52100 Pula - Pola

ZA NAKLADNIKA

Milan Marin, predsjednik HDLUI

KUSTOS / LIKOVNI POSTAV

Milan Marin

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Iva Gašparić

TISAK

Digicolor, Pula - Pola

NAKLADA

70 primjeraka

Pula - Pola, srpanj 2021.

Grad Pula
City of Pula

GALERIJA HDLUI

Zagrebačka 4, 52100 Pula - Pola

Otvoreno svakim radnim danom od 9,00 do 15,00 sati; tel: 052 214 408; e-mail: istrehdlui2020@gmail.com

www.hdluistre.hr

SANJA PRIBIĆ

FANITA BARČOT-
NIKOLAC

KARLO PALISKA

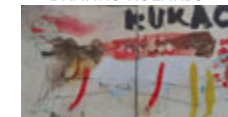
MIRTA SAVANI
PROFETA

JADRANKA OSTIĆ

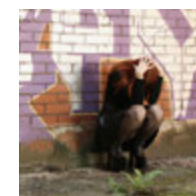
BRANKO KOLARIĆ

SAŠA JANTOLEK

SILVANA KONJEVODA

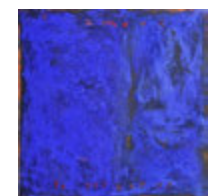
DARIO JURJEVIĆ

MIRNA SIŠUL

MLADEN MILOTIĆ

LJILJANA VLAČIĆ

JA I MOJA OSOBNOST - Me And My Personality LJEPOTA U RUŽNOM - Beauty In Ugliness

Selektirani tematski projekt HDLU-a Istre

U umjetničkom stvaranju duhovna i čulna strana moraju biti u suglasnosti.

(G. W. F. Hegel)

Umjetnost je u neraskidivoj vezi sa životom i kao što nam život u svakom trenutku nudi cijeli spektar mogućnosti prisiljavajući nas na izbor, u procesu stvaranja umjetničkog djela uvijek je prisutno bezbroj puteva i stramputica, a odluke nas vode ka stvaranju umjetničkog djela ili pak do potpunog promašaja. U tom procesu sklad između racionalnog i intuitivnog je nužnost. Ova teza u prvom trenutku djeluje zbunjujuće, budući da se intuicija razlikuje od logičnog zaključivanja. Međutim, intuicija nije protivna logici, nego je početak i kraj logike, upravo onako kako je to dobro uočila Susan K. Langer u svom djelu „Feeling and form“. U tom slučaju, ako nam je cilj spoznaja, dvije su kategorije koje je determiniraju - jedna logička, a druga intuitivna; dok prvu vodi intelekt, druga je na putu emocija i fantazije.

Stvarati umjetničko djelo isključivo instinktivno, intuitivno, u stanju transa ili automatizmom koji isključuje utjecaje racionalnog, pokušaj je koji vodi prema apsolutnom neuspjehu. U počecima nadrealizma pokušalo se stvarati na takav način, ali dobiveni rezultati bili su lišeni bilo kakve umjetničke vrijednosti. Ovakav proces, promatramo li ga kroz sve vrste umjetničkog izraza, daje slične rezultate. Poezija i proza pisane automatizmom daju zbrku riječi bez ikakvog značenja, a doživljaj i uzbuđenje čitatelja ravni su onome dok čita telefonski imenik ili tekst na jeziku koji ne poznaje. Slično je i u muzici, lupati po instrumentima bez ikakvog znanja značilo bi samo stvarati nepodnošljivu buku. U likovnoj umjetnosti to je donekle složenije. Šarakanje i automatsko razlijevanje boje moglo bi igrom slučajnosti biti i zanimljivo, ali uglavnom bi se svelo na umazano platno bez ikakve umjetničke vrijednosti.

Umjetnička vrijednost nastaje kao produkt formiranog umjetničkog govora koji u sebi sadrži individualnost, znanje i potrebnu vještinu kako bi se uopće moglo koristiti umjetničkim medijem. To je osnova i jedini put ka stvaranju umjetničkog djela. Dakle, umjetnička vrijednost nije u ideji, ona je suviše apstraktna i nedokučiva, pa čak i onome od kojeg potiče, ona je zatvorena i nedostupna bilo kakvom sudu koji bi mogao na neki način potvrditi njenu egzistenciju. Ideji koja je apsolutno vlasništvo subjekta neophodna je materijalizacija kako bi se mogla percipirati. Iz ovog slijedi da umjetnička vrijednost nastaje u susretu ideje i medija te da u tom procesu dobiva svoj realitet.

Dvadeseto stoljeće je iz nas, pamtit ćemo ga po mnogočemu: dva svjetska rata, brojni lokalni ratovi, nevjerojatan rast broja stanovnika, ogroman rast industrije, tehnologije, znanosti, rastuća tehnokracija pojačava dihotomiju odnosa između racionalnog i utilitarnog uma naspram osjetilnog itd.. U umjetnosti ćemo ga pamtit i po brojnim izumima, po astronomskim cijenama nekih umjetnina, po brojnosti umjetničke populacije i ogromnoj produkciji umjetničkih djela, po velikom broju galerija, muzeja, umjetničkih događanja te na koncu po fenomenu koji želim naglasiti u ovom projektu. Naime prošlo je jedno stoljeće otkad je Tristan Tzara (rođen kao Sami Rosenstok 16. travnja 1896., preminuo 25. prosinca 1963.) uskliknuo: „Imam neodoljivu želju da ubijem ljepotu!“ Nakon toga cijelo stoljeće proganjali smo ljepotu u umjetnosti,

predanije no što je inkvizicija istjerala vruga iz Crkve. Rezultat je bio potpuno neočekivan, umjetnost je dokazala da i ružno može biti lijepo, i to na bezbroj novih načina, negirajući imperativ postojećih kodeksa i stvarajući nove pojmove o esteticima umjetničkog djela. Kroz cijelu povijest umjetnost nije imala slobodu, uvijek su joj nametani okviri u kojima se morala kretati. Nekad je to bila Crkva, nekad vrijeme i konvencije vremena, moda, a na koncu akademije i sami umjetnici koji su dokidali umjetničku slobodu.

Naše umjetničko vrijeme, koje na prvi pogled izgleda kao potpuna sloboda i ukinuće svih zabrana, zapravo na vrlo perfidan način sputava umjetnost. Danas je umjetnost zarobljena u kandžama velikih faraona umjetnosti. Kustosi, kuratori, umjetnička teorija i filozofija umjetnosti nisu više pratioci umjetnosti, nego njen funkcionalni dio. Hipertrofirana interpretacija minorizira umjetnički predmet i kroz sveprisutni teror novine potiče dosjetku i marginalizira zanatsku izvrsnost. Ova pojava, koja nerijetko favorizira banalni predmet iz svakodnevice dajući mu povlašteno mjesto u svijetu umjetnosti, snažno utječe na smjerove umjetnosti. Bez obzira na sve, umjetnost svakodnevno pokazuje svoju vitalnost negirajući te već i povijesno promašene teorije o nestanku umjetnosti. Ogromna produkcija umjetničkih djela u današnjem svijetu dovoljno govori o neraskidivoj vezi umjetnosti i čovjeka, kao i o njenoj opstojnosti.

Velika je privilegija živjeti. Naš planet je savršen; u svim oblicima života, materije i energije. Okruženi smo pojavnošću koja funkcionira prema savršenim zakonima univerzuma. Čovjek kao misaono biće ima veliku odgovornost prema ovom svijetu koji je zasad jedino mjesto na kojem možemo opstati. Jedna od mudrosti stare američke kulture govori nam da zemlja nije u našem vlasništvu, nego da smo je pozajmili od naše djece i naših unuka. Čovjek posjeduje memoriju, tu najveću vrijednost uma, naučili smo govoriti, a potom kroz crtež, sliku i pisanu riječ uskladištiti iskustva te stečena znanja sačuvati za generacije koje dolaze.

U ovom projektu od umjetnika očekujem da svijetu oko nas pokažu da ljepota nije nestala i da nam je nužna, da je oduvijek ovdje, u svakom djeliću naše pojavnosti, i da zapravo moramo uvijek iznova učiti kako gledati. Ono što je u konvencionalnom smislu ružno, u umjetnost otvara prostor raznolikosti, ono je drugačije, pobuđuje na istraživanje. Kao što namjerna deformacija na portretu apostrofira karakter, na isti način ono „ružno“ nenadano i neuobičajeno u krugu naše pojavnosti otkriva prostore novoj ljepoti u likovnom smislu.

Milan Marin